

agga temma südda kitiš jälle Jõsandat, kes ni nähtawal wiisil omma sanna ja tõutusi olli kinnitand.

Sesinnane ašši on meie trui Jummalaja ja Õnnisteggia kitušeks, nenda kui ta tõeste on sündinud, trükki pandud. Ta saab troostiks ollema keige waerwatud ja koormatud hingedele nende kiusatusse ajal — nenda kui ta selle koggodusse auuks on, kus ta sündind.

Tõeste: Jõsand on ustaw ja temma tõutused on jah ning amen (2 Korint. 1, 20).

Mis Jõsand wõttab ette,
Se peab sündima,
Mis tahhab temma mõtte,
Peab korda minnema.

Sinna ei pea mitte warrastama!

Sweitsi-Ma küllaš ellas jummalakartlik tallopoeg, kes Jõsandat armastas ja kedda Jõsand ka aialikko warraga olli õnnistanud. Leikus olli möda ja temma ait ja põning wiljaga rohkeste täidetud.

Ühhel õhtul istus ta ukse ees ja tombas pipo. Korraga astub temma naber ukse ette ja ütleb: „Sinna aida põningil on warras, ma ollen reddelit ärratombanud, minne sinna üllesse, siis saad sa waruga kätte.“

„Se on kül immelik,“ ütles tallopoeg, agga ei wihašand mitte, waid läks, latern käes, ülles põningule. Seal seisš nüüd warras, ta palle olli ni walge kui kriit ja ei sanud sanna lausuda. Kot täiš wilja olli ta kõrwas, sest praego olli ta tahtnud sedda ärrawia. Tallopoeg terretas tedda lahkeste: „Terre õhtust, söbber, kui-